

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság Győrött, 2018. április 11. napján megtartott fellebbezési tárgyaláson meghozta a következő

v é g z é s t:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette és más bűncselekmény miatt vádlott neve és társa ellen indult büntetőügyben a Tatabányai Törvényszék 2018. február 1. napján kihirdetett 17.B.325/2017/11. számú ítéletét vádlott neve I. r. vádlott tekintetében **helybenhagyja azzal, hogy megállapítja:**

az elkobozni rendelt 1 db agancsmintás nyelű kést a Tatabányai Törvényszék Bj.I.6/2018. szám alatt 1. tételszámon, a megsemmisíteni rendelt 1 db steril mintavevő pálcán felvett vérgyanús szennyeződést és 1 db trikót a Tatabányai Törvényszék Bj.I.6/2018. szám alatt 2-3. tételszámon, míg a vádlott nevére részére kiadni rendelt 1 db paplanhuzatot a Tatabányai Törvényszék Bj.I.6/2018. szám alatt 4. tételszámon tartja nyilván.

A másodfokú eljárásban felmerül 1.120,- (ezeregyszázhusz) forint büntügyi költséget I. r. vádlott köteles megfizetni.

I n d o k o l á s

A Tatabányai Törvényszék előtt 17.B.325/2017. számon két vádlott ellen folyt büntetőeljárás. Az első fokú bíróság ítélete II. r. vádlottra nézve *első fokon jogerőre emelkedett*, ekként nem tárgya a másodfokú eljárásnak, melyben I. r. vádlott érintett.

A Tatabányai Törvényszék 2018. február 1. napján kihirdetett 17.B.325/2017/11. számú ítéletében I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki 2 rb testi sértés büntettének kísérletében /Btk. 164. § (3) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulat/. Ezért a vádlottat 2 év 8 hónap börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett az I. r. vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, a bűnjelekről, valamint a büntügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen az I. r. vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért, valamint a védő II. r. vádlott sérelmére elkövetett cselekmény esetben téves minősítés miatt jelentett be fellebbezést, az elsőfokon eljáró ügyész tudomásul vette a döntést.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.78/2018/1-I. számú átiratában a vádlotti és védelmi fellebbezést alaptalannak tartotta.

Kifejtette, hogy a törvényszék a bizonyítékok számba vételének, illetőleg mérlegelésének eredményeképpen - az alább írt kivétellel - megalapozott tényállást állapított meg, amelyet azonban az I. r. vádlott cselekvőségét illetően a Be.352. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel az iratok tartalma alapján kiegészítendőnek tartott azzal, hogy az I. r. vádlott a II. r. vádlott bal arcfelén a

sérülést kis, legfeljebb kis- közepes erővel okozta, a mellkasi sérülését pedig legfeljebb kis erővel okozta.

Rámutatott, hogy a törvényszék a bizonyítási eljárást nagyrészt a büntetőeljárási szabályok betartásával folytatta le, azonban az ennek során megvalósult kisebb súlyú eljárási szabálysértés folytán a tényállás kis részben felderítetlen maradt. Hivatkozott arra, hogy a törvényszék a tényállás alátámasztására, illetőleg a bizonyítékok értékelése körében kiemelten vette figyelembe tanú 3 tanúvallomását. A tárgyaláson a tanú kihallgatását mind az ügyész, mind a védők szükségesnek tartották, ám mivel nem sikerült feltalálni őt, a törvényszék a nyomozati vallomását felolvasással tette a tárgyalás anyagává. A tárgyalási szakba a tanút a bíróság, majd az általa felkért illetékes rendőri szerv is a bejelentett címein kereste, ugyanakkor elkerülte a törvényszék figyelmét, hogy a tanú a nyomozás során a folytatólagos tanúkénti kihallgatása alkalmával megadott egy konkrét ácsi címet és egy telefonszámot is, s ott őt egyáltalán nem keresték. Nem alapos tehát az ítéletben az a megállapítás, hogy a tanú ismeretlen helyen tartózkodott, ekként a törvényszék a tanú vallomását nem tehetné volna felolvasással a tárgyalás anyagává. Kiemelte, hogy ez a relatív hatályú eljárási szabálysértés a másodfokú eljárásban bizonyítás felvételével orvosolható.

A terhelt bűnösségére vont következtetést okszerűnek, a bűncselekmény minősítését és megnevezését törvényesnek tartotta, rámutatva arra, hogy a kapcsolódó jogi indokolást azonban indokolt azzal kiegészíteni, hogy az I. r. vádlottnak mind sértett 1 sértett, mind II. r. vádlott életveszélyes sérülésének lehetőségével kapcsolatban eshetőleges volt a szándéka.

Felhívta a másodfokú bíróság figyelmét, hogy az elsőfokú bíróság ítéletéből hiányzik az I. r. vádlott által elkövetett bűncselekmények vonatkozásában a Btk. 80. § (2) és 81. § (3) bekezdésére figyelemmel irányadó 7 év középérték feltüntetése.

Az I. r. vádlottal szemben alkalmazott joghátrányt indokolatlanul enyhének találta, mivel a kiszabott szabadságvesztés büntetés jóval a középérték alatt maradt, s a közügyektől eltiltás tartama is a szabadságvesztés büntetéshez igazodik.

Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság tévesen értékelte enyhítő körülményként az I. r. vádlott „viszonylag idősebb” korát, tekintve, hogy 1961-es születésű, tehát a bűncselekmény elkövetésének idején még csak 55 éves volt, s általában a nyugdíjkorhatárt meghaladó életkort lehet enyhítő körülményt értékelni az 56.BK vélemény szerint. Hivatkozott arra, hogy a cselekmény kísérleti szakba maradása, mint enyhítő körülmény nem értékelhető nagy nyomattal, tekintve, hogy az távoli volt ugyan, de befejezett. Rámutatott, hogy az I. r. vádlott javára értékelhető enyhítő körülmények tehát összességükben nem indokolják a kiszabott büntetésnek a középértéktől messze elmaradó tartamát (ügyészi fellebbezés hiányában a büntetés súlyosítására nincs mód).

Az ítélet egyéb rendelkezéseit törvényesnek találta.

Mindezekre figyelemmel azt indítványozta, hogy az ítélet tábla a fellebbezések elbírálásához a bizonyítás érdekében tartson tárgyalást, hallgassa ki tanúként tanú 3et.

Egyebekben a törvényszék ítéletének a tényállás fenti korrekciója melletti helybenhagyását indítványozta I. r. vádlott tekintetében.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság bizonyítás felvétele körében vétett eljárási szabálysértésének kiküszöbölése érdekében *a Be. 363.§ (2) bekezdés b./ pontja értelmében*

tárgyalást tűzött ki, melyre tanúként idézte tanú 3et. A fellebbezési tárgyaláson a tanács elnöke bizonyítás felvételét rendelte el, melynek keretében tanúként hallgatta ki tanú 3et.

A bizonyítási eljárás befejezését követően a fellebbezési tárgyaláson megtartott perbeszédében I. r. vádlott védője - fenntartva általánosan a felmentésre illetve enyhítésre irányuló fellebbezését - sértett 1 sértett sérelmére elkövetett bűncselekmény kapcsán a tényállást nem vitatva továbbra is védence felmentését kérte. II. r. vádlott sérelmére elkövetett cselekmény vonatkozásában továbbra is fenntartotta, hogy véleménye szerint tévesen minősítette a bíróság a cselekményt bűncselekménynek, illetőleg életveszélyt okozó testi sértés kísérletének. Ezt a bűncselekményt álláspontja szerint védence nem követte el, ezzel kapcsolatban is felmentést indítványozott. Arra az esetre, ha a bíróság legalább egy bűncselekmény elkövetését megállapítja, enyhébb büntetés kiszabását indítványozta.

Vitatta a tényállásban írt események ott írtak szerinti megtörténtét és sorrendiségét, ezen belül kifejtette kételyeit azzal kapcsolatban, hogy valóban I. r. vádlott támadt-e a II. r. vádlottra, valamint ha elfogadjuk tényként, hogy sértett megszúrása a lakásból kifelé menet közben történt, hogy kerülhetett sor a II. r. vádlott megsebesítésére. Álláspontja szerint a tényállás nem megalapozott, arra a bíróság tévesen következtetett.

Hivatkozott arra, hogy tanú 1 ellentétes vallomásokot tesz azzal kapcsolatban, hogy I. r. vagy II. r. vádlott kezdte a támadást és hiányolta az ítéletből, miért zárta ki az elsőfokú bíróság tanú 1 azon vallomását, ami ellentétes a tényállásban megállapítottaktól.

A II. r. vádlott vallomásainak ellentmondásosságaira is hivatkozott a tekintetben, hogy az arcának vagy felsőtestének megsebzése volt előbb, kiemelve azt a körülményt, hogy más nyilatkozott tett tanúként és mást gyanúsítottként. Értékelve tanú 3 tárgyalási vallomását kifejtette, hogy ilyen bizonyítékok mellett a bíróság nem állapíthatta volna meg egyértelműen azt, hogy az I. r. vádlott volt a támadó.

A védelem álláspontja az - még ha bizonyítékok nem is támasztják alá - hogy II. r. vádlott volt, aki megtámadta I. r. vádlottat, agyba-főbe verte, és mivel kezében volt I. r. vádlottnak a kés, ekkor sebesítette meg azokkal a sérülésekkel, amiket keletkeztek. A szakértői vélemény is afelé mutat, hogy elképzelhető az, hogy nem konkrét célzatos szúrásokról volt itt szó, hanem kifejezetten csapkodó, hadonászó, vágott sérülésekről. Álláspontja szerint ez is alátámasztja, hogy ezek a sérülések esetlegesen a dulakodás közben keletkeztek, mire tekintettel ezen cselekmény vonatkozásában esetlegesen a könnyű testi sértés vétsége állapítható meg I. r. terhére. Tudta, hogy kés van a kezében, tudta, hogy sérülést okozhat, ez a bűncselekmény esetlegesen megállapítható a terhére, de hogy a szándék vonatkozásában erősebb szándékot lehessen megállapítani, vagy azt, hogy életveszélyt okozó testi sértést okozott volna II. r. vádlottnak, véleménye szerint nem állapítható meg.

A másodfokú bíróság fellebbezési tárgyalásán megjelent ügyész a fellebbviteli főügyészség átiratában írtakat változatlanul fenntartotta, a vádlott és védője által bejelentett fellebbezést alaptalannak tartotta. Hivatkozott arra, hogy a bizonyítás felvételével az ítéletábra kiküszöbölte azt az eljárási hibából eredő megalapozatlanságot, amely az iratok alapján megmutatkozott, az elsőfokú ítélet a fellebbezési tárgyaláson felvett bizonyítással egészzé válva felülbírálatra alkalmas.

Kifejtette, hogy az ügyészség álláspontja továbbra is az, hogy I. r. vádlott elkövette a tényállásban írt bűncselekményeket olyan módon, ahogy az ott rögzítve lett, és a bíróság is ezen tényállás alapján megalapozott következtetést vont a minősítésre is.

Rámutatott, hogy ténykérdés az, hogy mérlegelést igényelt, hogy a tanúvallomások közül melyeket veszi figyelembe a bíróság és milyen nyomatékka, milyen alappal, és melyeket nem vesz figyelembe olyan súllyal, hogy azok alapján a tényállást megállapítsa., ténykérdés az is, hogy mind sértett I.nak, II. r. vádlottnak és az I. r. vádlottnak sérülései keletkeztek, azok milyen gyógytartamúak voltak, illetve **II. r. vádlott neve** és sértett I vonatkozásában ezek a sérülések szakértői véleményben rögzítettek alapján alkalmasak voltak életveszélyes sérülés okozására is, ténykérdés az is, hogy kik voltak jelen a délutáni nap folyamán II. r. vádlott lakásában, hogy I. r. vádlott kétszer jött át, első alkalommal csupán szóváltás volt, valamint hogy ittasság volt minden szereplő és az ittasságuk a nap folyamán fokozódott.

Felhozta, hogy amikor a bíróság az egyes vallomásokat értékelte, figyelembe vett ezeket a körülményeket, és azt is, hogy az ittasságból eredően a tanúk nem biztos hogy úgy tudták kifejezni magukat a legelső vallomás megtételekor, ahogyan azt jogalkalmazóként elvárnánk tőlük, hogy egy tényállást lehessen megállapítani, vagy abból bármelyféle következtetést levonni, ám ettől még nem rekeszthető ki egyik bizonyíték sem, az elsőfokú bíróság részletes indokát adta, okszerűen mérlegelte ezeket a bizonyítékokat, egybevetette egymással.

Részletesen elemezte a bizonyítékokat abban a körben, hogy hogyan történhetett, hogy Murányinét kifele bántalmazza vádlott neve, és mégis bent zajlanak tovább az események vádlott neve és **A.A.** között, továbbá kitért a vádlottak és a tanúk- köztük tanú 3 - további tényeket illető vallomásainak értékelésére is, hivatkozva arra, hogy valóban voltak ellentmondások, de azok tisztázódtak az eljárás alatt, és a bizonyítékok arra vezettek, hogy az elsőfokú bíróság megalapozottan juthatott arra a következtetésre, hogy a sértetti sérülések hogyan, milyen sorrendben keletkeztek. A jogos védelmi helyzetre hivatkozást I. r.vádlott oldaláról ugyancsak elvetette.

Az elsőfokú ítéletét érdemi felülbírálatra alkalmasnak találta, indítványozta, hogy a másodfokú bíróság tényállást az indítványban hivatkozott kiegészítésekkel pontosítsa, az alapján az elsőfokú ítéletet a minősítés és a büntetés tekintetében is hagyja helyben azzal, hogy az indokolásban történő megjelenítését indítványozta annak, hogy az életveszélyes sérülések tekintetében az I. r.vádlott szándéka eshetőleges volt.

A büntetéskiszabás körben hivatkozott még arra, hogy a súlyosítási tilalom folytán nem súlyosítható elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés, mely nagyon méltányos, lényeges enyhítésére nem kerülhet sor mivel nem hagyható figyelmen kívül az, hogy 2-12 évig terjedő büntetési tételkeretek között, vagyis 7 év középértékhez viszonyítva kell a megállapítható bűnösségi körülményeket értékelni, amelyek köréből az nyugdíjkorhatárt meg sem közelítő vádlott esetében az idős kort mellőzni indítványozta.

I. r. vádlott az utolsó szó jogán nem nyilatkozott.

Az ítéletőktábla a Tatabányai Törvényszék ítéletét a Be. 349.§ (1) bekezdése és a 349. § (1) bekezdése szerinti *részleges* - II. r. vádlottat nem érintő - *felülbírálat során* a fellebbező vádlottat érintő körben a bejelentett fellebbezés alapján, a megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Az ítéletőktábla a I. r. vádlotti és védelmi fellebbezéseket nem találta alaposnak, a fellebbviteli főügyészségnek a tényállás kiegészítésére és a büntetéskiszabási körülmények korrekciójára tett észrevételei helytállóak.

A perrendi szabályok érvényre juttatása körében megállapítható, hogy a jelentős tárgyi súlyú bűncselekmények elbírálását célzó büntetőeljárás lefolytatása folyamatában az első fokon eljár

bíróság bizonyítási tevékenysége az irányadó eljárási normáknak és követelményeknek túlnyomórészt eleget tett, azoknak megfelelően érvényt szerzett.

A törvényszék a büntetőeljárás szabályait alapvetően betartotta, nem vétett abszolút eljárási szabályszegést sem.

Ugyanakkor eljárása relatív hatályú perrendi szabálysértést valósított meg azzal, hogy a Be. 296. §-ában írtak figyelmen kívül hagyásával felolvasással tette a tárgyalás anyagává tanú 3 tanú nyomozás során tett vallomását.

A Be. 296. § (1) bekezdés a) pontja szerint a tanács elnöke a tanúnak az eljárás korábbi szakaszában tett vallomását hivatalból ismertetheti vagy az ügyész, a vádlott vagy a védő indítványára felolvashatja, illetve a jegyzőkönyvvezetővel akkor olvastathatja fel, ha a tanú a tárgyaláson nem hallgatható ki, vagy a tárgyaláson való megjelenése egészségi állapotára tekintettel aránytalan nehézséggel járna, vagy az tartós külföldi tartózkodása miatt nem lehetséges. A (2) bekezdés rendelkezik arról, hogy a tanács elnöke a tanúnak a nyomozás során tett vallomását az ügyésznek a 217. § (3) bekezdés h) pontja alapján vádiratban tett indítványára felolvassa, ismerteti, vagy a jegyzőkönyvvezetővel felolvastatja, ha a tanú kihallgatását a 285. § (1) bekezdése alapján nem indítványozták, és a tanú tárgyaláson történő kihallgatását a bíróság sem tartja szükségesnek,

Egységes a gyakorlat abban, hogy a tanú a tárgyaláson nem hallgatható ki, ha ismeretlen helyen tartózkodik. A tárgyaláson a tanú kihallgatását mind az ügyész, mind a védők szükségesnek tartották, ám mivel nem sikerült feltalálni őt, a törvényszék a nyomozati vallomását felolvasással tette a tárgyalás anyagává. A tárgyalási szakba a tanút a bíróság, majd az általa felkért illetékes rendőri szerv is a bejelentett címein kereste, ugyanakkor elkerülte a törvényszék figyelmét, hogy a tanú a nyomozás során a folytatólagos tanúkénti kihallgatása alkalmával megadott egy konkrét ácsi címet és egy telefonszámot is, s ott őt egyáltalán nem keresték. Nem alapos tehát az ítéletben az a megállapítás, hogy tanú 3 tanú ismeretlen helyen tartózkodott, ekként a törvényszék a tanú vallomását nem tehetné volna felolvasással a tárgyalás anyagává.

Az utóbbiakban megnyilvánuló eljárási szabálysértés azonban a másodfokú eljárásban bizonyítás felvételével kiküszöbölhető volt. Fentiekre figyelemmel - az ezzel kapcsolatos ügyészi indítványnak helyt adva - a másodfokon eljáró bíróság a Be. 363.§ (2) bekezdés b/ pontjában foglaltak alapján az ügyet tárgyalásra tűzte ki, és a megtartott másodfokú bírósági tárgyalásra tanú 3et tanúként idézte majd kihallgatta.

Ezen túlmenően a másodfokon eljáró bíróság olyan eljárási szabálysértést, illetőleg megalapozottsági hibát nem észlelt, amely akadályát képezte az érdemi másodfokú felülbírálatnak.

A rendelkezésre álló bizonyítási anyag vizsgálata alapján megállapítható, hogy a kifejezetten széles körben és minden szükséges vonatkozásban beszerzett bizonyítékhalmozat beszerzésére az elsőfokú eljárásban alapvetően perrendszerűen került sor. Ezen megállapítás alól egyetlen kivételleként tanú 3 tanú vallomásának tárgyalás anyagává vételét emelhetjük ki, a fent már körülírt eljárási hibát a másodfokú bíróság a tanú kihallgatásával kiküszöbölte.

A törvényszék a fellebbezéssel érintett I. r. vádlott magatartása és cselekvősége tekintetében kihallgatta I. r. vádlottat, sértett I és II. r. vádlott sértettet, tanú I és vádlott nevében tanúkat, ismertette a vádlott vonatkozásában készült igazságügyi elmeorvos-szakértői véleményt, a sértettek

sérülései tekintetében ismertette az igazságügyi-orvosszakértői véleményeket, meghallgatta **B.B.** igazságügyi orvosszakértőt, a tanúk vallomásai, valamint a tanúk és az I. r. vádlott vallomásai közötti ellentmondások feloldása érdekében szembesítéseket fogantatosított, ismertette a per releváns iratait, a helyszíni szemle jegyzőkönyvet, a rendőri jelentéseket és egyéb iratokat. Feltárt valamennyi bizonyítékot, amely az ügy ténybeli és jogi megítéléshez szükségesnek mutatkozott.

A bizonyítékértékelés és a bírói ténymegállapító tevékenység alapját a másodfokú eljárásban felvett bizonyítással immáron teljes körben a törvényesen szerzett bizonyítékok képezték, a bizonyítási eljárás lefolytatása és annak törvényessége terén ilyen szempontból sem található kifogásolnivaló.

A lefolytatott bizonyítás során résztvevők lényeges jogai nem sérültek, a védelemhez fűződő jogok maradéktalanul érvényesültek, a terhelti és tanúkihallgatások - tanú 3 tanú tárgyalási szakban történő kihallgatásának elmaradását leszámítva - , továbbá az igazságügyi orvosszakértő tárgyaláson történt meghallgatása és az egyéb szakvélemények tárgyalás anyagává tétele szabályozott rendben folytak, összességében az eljárásban érintett terhelt olyan elbánásban részesült, amelynek eredményeképpen megfelelően szembesülhetett a felmerülő és őt érintő bizonyítékhalommal, az azzal összefüggő álláspontjának hangot adhatott, észrevételei, indítványai rögzítésre kerültek. Az ítélet tábla tanú 3-et a másodfokú tárgyaláson jelen lévő I. r. vádlott jelenlétében tanúként kihallgatta.

A törvényszék egyenként és összességében is a feltárt bizonyítékokat hiánytalanul értékelési körébe vonta, az összes olyan adattal és körülménnyel kimerítő módon foglalkozott, amely az ügy helyes ténybeli és jogi megítélésében az érdemi kérdések körültekintő tisztázásához hozzájárult. Részletezően értékelte és egymáshoz is kapcsolta azokat a bizonyítékokat, amelyek értékeléséből kiolvasható, hogy ténylegesen mire alapozta az ítéleti tényállást. Mindennek következménye az, hogy az ítélet tábla a teljes bizonyítási anyagra támaszkodhatott, a másodfokú felülbírálat valamennyi bizonyítékra kiterjedt, az értékelésbe - tanú 3 tanú kihallgatását követően - a fellebbviteli eljárásba is bevonható volt az elsőfokú bíróság által kellően számba vett és mérlegelt bizonyítékhalmoz.

A törvényszék - a vádlott védekezését áttekintve - indokolási kötelezettségének is eleget tett, számba vette a vádlotti nyilatkozatokat és a tanúvallomásokat, ezeket részletesen elemezte. Nem csak bemutatta, ki milyen nyilatkozatot tett a vádbeli eseményekről, hanem a vallomások közötti ellentmondásokat is feltárta, azokat megkísérelte feloldani.

Abban következetesek voltak a vallomások, hogy miért volt rossz viszonyban I. r. vádlott a sógorával II. r. vádlottal és barátnőjével sértett 1 sértettel. A vádbeli nap eseményei kapcsán különböző eljárási pozícióban kihallgatott személyek közül sértett 1 és II. r. vádlott is csak a saját magukat ért támadásról és okozott sérülésről tudtak nyilatkozni, I. r. vádlottnak egymás sérelmére elkövetett cselekményei vonatkozásában a tényállást megalapozó nyilatkozataik nem voltak és nem lehettek, mivel egyértelműen tisztázásra került, hogy sem sértett 1 nem volt szemtanúja a II. r. vádlottat ért sérülésnek, sem II. r. vádlott nem látta azt, amikor I. r. vádlott megszúrta sértett 1-t. Ugyanakkor tanú 1 - II. r. vádlott lánya - szemtanúja volt sértett 1 és II. r. vádlott I. r. vádlott általi megszúrásának, a sértettek sérülésének okozójaként következetesen I. r. vádlottat jelölte meg. A sértettekkel egyezően tanú 3 tanú következetesen nyilatkozott a tekintetben, hogy I. r. vádlott aznap már egyszer járt ittas állapotban II. r. vádlott lakásában, akkor is már nehezményezte sértett 1 ott tartózkodását, majd amikor másodszor visszajött az I. r. vádlott a lakásba, a II. r. vádlottat és sértett 1-t keresve, kezében egy kb. 15 cm pengehosszúságú bicskát nyitogatott. tanú 3 tanú nyilatkozatai következetesek voltak a tekintetben is, hogy sértett 1 sérülésének keletkezését nem látta, csak azt,

amit hirtelen elhagyta a lakást, I. r. és II. r. vádlott közötti mozzanatsorból is csak azt tapasztalta, amint II. r. leteperi és üti az I. r. vádlottat, ő szedte szét őket. A kést ugyanakkor a földön látta és később mutogatta neki II. r. vádlott, hogy megszúrta őt az I. r. és később tudta meg azt is, hogy megszúrta sértett 1-t is.

Az I. r. vádlott édesanyja, vádlott nevené tanú is akként nyilatkozott, hogy I. r. vádlott késsel ment át a szomszédos lakásba, ahol a sértettek voltak, ő a cselekmény helyszínén nem volt ott, csak a később hazatérő fia sérüléseit látta, sértett 1 és II. r. vádlottak sérülésének keletkezését nem látta, csak később mesélte el neki a család, hogy I. r. vádlott mindkettőjüket megszúrta. I. r. vádlott sem tagadta a késhasználata, a helyszínen később a nyomozók által lefoglalt kést sajátjának ismerte el, ugyanakkor nem emlékezett rá, hogy sértett 1-t megszúrta és - a tárgyaláson tett nyilatkozata szerint - „azt is csak állítólagos dolognak gondolja, hogy megszúrta **II.r. vádlottat**”. Először azt mondta, nem állt szándékában a kést elővenni, majd később azzal jött elő, hogy csak arra használta a kést, hogy **II.r. vádlottal** szemben védekezzen. A sértettek következetesen nyilatkoztak az őket ért sérülések keletkezési körülményeiről és a sérüléseik okozójaként mindketten I.r. vádlottat nevezték meg. Az elsőfokú bíróság részletesen elemezte I. r. vádlott vallomásait, sértett 1 tanú, II. r. vádlott vallomásait a sérülések keletkezésének körülményeivel és azzal kapcsolatos vallomásaikat, hogy I. r. vádlott szúrta meg őket, továbbá tanú 1 vallomásait, feltárta az I. r. vádlott és a többi személy vallomásai közöttük lévő alapvető és lényegi ellentmondásokat, valamint az eljárás egyéb adatait is összevetette. Részletesen megindokolta, miért nem az I. r. vádlott vallomásaira, hanem II. r. vádlott, sértett 1 sértett és tanú 1 tanú vallomásaira és a sértetteket ért sérülés tekintetében azt alátámasztó igazságügyi orvos-szakértői véleményre alapozta a tényállást, mely nem cáfolható vádlott nevené vallomásával sem és azt alátámasztja a tárgyaláson felvett bizonyítás is, valamint az eljárás egyéb adatai is. Az elsőfokú bíróság indokolásában meggyőző magyarázatot adott arra, hogy miért nem fogadta el az I. r. vádlott önvédelemre irányuló védekezését és helyesen, minden körülmény részletes elemzésével vezette le indoklásában, hogy miként állapította meg a váddal egyezően azt, hogy a sértettek sérüléseit az I. r. vádlott okozta szándékos magatartásával.

A helyszíni szemle során minden szükséges körülményt hitelt érdemlő alapossággal rögzítettek, a helyszíni nyombiztosítás eredménye és az ezzel kapcsolatos személyi típusú bizonyítás tartalma - onnantól kezdődően, hogy az vádbeli napon I. r. vádlott hányszor, milyen lelki és fizikális állapotban, mikor és milyen körülmények között érkezett a bűncselekmény helyszínére, milyen eszköz volt nála, milyen szóváltás volt közte és a sértettek, valamint az ott tartózkodók között, mit csinált a lakásban egészen odáig, hogy a lakásban pontosan hol, kiket és milyen módon szúrta meg a nála lévő késsel, majd milyen sérülések érték őt II. r. vádlott részéről és a II. r. vádlottal való dulakodás során milyen kijelentéseket tett és hová került a kezében lévő kés - olyan lehetőségeket adott a szakértői bizonyítással együtt a bizonyítékokat értékelő munkának, amely a több vonatkozásban a büntetőjogi felelősségét vitató I. r. vádlott tagadásától függetlenül is vitathatatlaná tette a korrekt módon rögzített történeti tényállást. A helyszíni szemle során rögzítetteknek, az ott készült képsoroknak, valamint a vádlottak és tanúk vallomásainak az egybevetésével az is egyértelmű, hogy az események sorrendjét tekintve is helyes a tényállásban írt magatartássorozat.

A fentiekben túlmenően a személyi típusú bizonyítás, a tanúkihallgatások eredménye a jelen ügy érdemi körülményeire vonatkozóan ugyancsak vitán felül áll, aggálytalanul megállapíthatóan egyik sértettet sem lehetett hazugságon, a nyilvánvaló tények elhallgatásán, összefüggéstelen, nehezen értelmezhető nyilatkozatok megtételén vagy akár érdemleges ellentmondáson élni.

A védelem azon hivatkozása, mely szerint nem csak I. r. vádlott, de II. r. vádlott, sértett 1 sértett és a jelen lévő tanúk is ittás állapotban voltak az események megtörténtekor - mely állapotuk még a legelső kihallgatásukkor is fennállt - az alábbiak okán nem foghatott helyt. Az ítéletábra megállapította, hogy kimerítően szerepel az első fokon eljáró bíróság ítéletének indoklásában

minden - így az ittasság és egyéb csekélyebb jelentőségű - körülmény vizsgálata is, amellyel kapcsolatosan elmondható, hogy egyrészt bizonyos részmomentumokat, továbbá azok konkrét időszerei vonatkozásait nem minden másodpercre pontosan lehetett feleleveníteni egyes személyek részéről, de az átélt cselekmények összerakása, ezek kohéziójának megteremtése terén nem mutatkoztak lényeges zavarok. Az elsőfokú bíróságnak az események lefolyásával kapcsolatos hivatkozásai helytállóak. Emellett az is rögzítendő, hogy a tanúk szavahihetőségét akár a legcsekélyebb mértékben lerontó körülmények sem állapíthatóak meg az ügy lényegét tekintve, a terhelttel szembeni negatív irányú elfogultságra utaló tényezők, illetőleg az elsőfokú bíróság részéről ezekkel kapcsolatosan bizonyítékértékelési mulasztások, hibák vagy hiányosságok nem mutathatóak ki. I. r. vádlott azon védekezése, mely szerint II. r. vádlott támadt rá és ő csak védekezett, azt semmilyen adat és körülmény nem támasztja alá.

Összegezve tehát megállapítható, hogy meghatározóan egy irányba mutattak és hatottak a rendelkezésre álló személyi típusú bizonyítékok, és ez a megállapítás túlnyomórészt az I. r. vádlotti védekezés összetevőire, illetőleg az általa szolgáltatott bizonyítékok vonatkozásában is helytálló, mindezt a tárgyi, okirati jellegű és az erre ráépülő szakértői bizonyítási anyaggal kiegészítve az ítéleti tényállásban rögzítettek valóban aggálytalanul megállapíthatóak voltak az eljáró bíróság részéről.

Itt kell kitérni arra a védői hivatkozásra, mely szerint szakértői vélemény alátámasztja azt a védői - semmilyen más adattal alátámasztott - feltevést, mely szerint a II. r. vádlott az I. r. vádlott ellen irányuló támadása folytán kialakult dulakodás során sérülhetett meg. Ilyen megállapítást az igazságügyi orvosszakértői vélemény (239. oldal) nem tartalmaz, azt ott leírt sérülés típusa (szúrva metszett sérülés) sem támasztja alá ezt a verziót, sőt a szakértő kifejezetten leírja, hogy „a sértett (II. r. vádlott) által elmondott keletkezési mechanizmus orvosszakértőileg elfogadható, a sértett sérülése keletkezhetett az általa elmondottak alapján. Az igazságügyi orvosszakértői vélemény kiegészítése és az igazságügyi orvosszakértő tárgyaláson tett nyilatkozata sem tesz a védő által e körben hivatkozott megállapítást, a kiegészítés a sérüléseket és azokat okozó erőbehatás mértékét konkretizálja, valamint rögzíti, hogy a lefoglalt bűnjelkés okozhatta II. r. vádlott sérüléseit.(nyomozati iratok (477-479. oldal).

A fentiekből is következően nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az ítéleti tényállásban rögzített mindkét cselekménnyel összefüggésben a konzekvens sértetti vallomásokra és az azt alátámasztó személyi, okirati és tárgyi jellegű bizonyítékokra, valamint a szakértői véleményekre alapozta a történeti leíró részt, és nem fogadta el hiteltérdemlőként az ezzel ellentétes - minden ténybeli alapot nélkülöző - I.r. vádlotti védekezést.

Az elsőfokú bíróság által fentiek szerint körültekintően elvégzett bizonyítékértékelés alappal nem volt támadható, a felülvizsgálat során az ítéletábra sem észlelt olyan ténymegállapításokat, illetőleg tényről-tényre történt következtetéseket, amelyek helytelennek minősülnének a törvényszék részéről.

Az I. r. terhelt védőjének - és új védőjének a másodfokú büntetőeljárásban is előterjesztett - jogos védelem fennállásáig el nem jutó védekezése, mely szerint I. r. vádlott a II. r. vádlott őt ért támadására reagált a szúrással, az elsőfokú bíróság által a fentiek szerint helyesen számba vett és részletezett, majd logikus gondolatmenettel alátámasztottan, helytállóan értékelt bizonyítékok felülmérlegelését célozta, amelyre azonban a Be. 352.§ (3) bekezdésében megfogalmazott tilalom folytán a másodfokú eljárásban a megalapozottan megállapított tényállás mellett nem kerülhetett sor.

A logikai szabályainak megfelelő bizonyítékértékelő tevékenység eredményeként megállapított tényállás túlnyomórészt összhangban áll az okszerűen értékelt bizonyítékokkal, így a másodfokú felülbírálat során is irányadó volt, az azonban az iratok tartalma, a másodfokú eljárásban beszerzett bizonyíték alapján az alábbi tekintetben szorul pontosításra a Be. 352.§ (1) bekezdés a/ pontja alkalmazásával:

Az ítélet tábla a történeti részben az ítélet 3. oldalának utolsó sorában és 4. oldalának 1. sorában a vádlotti bántalmazás következtében keletkezett sérülés okozásának körülményeit azzal pontosítja, hogy amikor I. r. vádlott II. r. vádlott arca előtt hadonászott a késsel, és ennek során II. r. vádlott bal arcfelét megvágta, e sérülést kis, legfeljebb kis-közepes erővel okozta (nyomozati iratok: 447. oldal) a mellkasi sérülését pedig legfeljebb kis erővel okozta.

fentiek szerint történt kiegészítéssel a tényállás már teljes mértékben helytálló, amely mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ilyen módon az ítélet tábla a Be. 352.§ (2) bekezdése szerint a kiegészített és pontosított tényállás alapján bírálta felül az elsőfokú ítéletet.

A vádlott bűnösségére okszerűen vont következtetést a törvényszék és a bűncselekmény megnevezése és különös részi minősítése is helyes.

A törvényszék az alanyi és tárgyi oldal vizsgálatát a 3/2013. Büntető jogegységi határozat elveinek figyelembe vételével elvégezte, helyes következtetést volt le arra, hogy az I. r. vádlott a testi sértés okozásának szándékával bántalmazta a sértetteket s ennek során az eszközre (11, 6 cm pengehosszúságú kés) és a támadott testtájékra (sértett 1 esetében a hátán a bal oldal III. bordája magassága, II. r. vádlott esetében a jobb oldal I-es és II-es borda magasságában a mellkasfalban) is figyelemmel ittas állapota ellenére mindkét sértett esetében tisztában kellett lennie az életveszélyes sérülés bekövetkeztének reális lehetőségével, amelybe belenyugodott.

A hivatkozott Jogegységi Határozat 4. pontja kiemeli, hogy életveszélyt okozó testi sértés megállapításának van helye, ha a testi sértésre irányuló magatartást tanúsító elkövető szándéka az életveszélyre is kiterjed, mert ennek bekövetkezését kívánja vagy ebbe belenyugodva cselekszik. A szándékosság enyhébb formáját az jellemzi, hogy az elkövető közömbös a következményekkel szemben, a pozitív érzelmi színeződés hiányzik, tisztában van azzal, hogy a cselekményének társadalomra veszélyes következményei lesznek, ennek ellenére belenyugszik bekövetkezésükbe. Ha az életveszélyre is kiterjedő szándék megállapítható, ez az eredmény azonban elmarad (tehát még közvetett életveszély sem következett be), az életveszélyt okozó testi sértés kísérletének megállapítására kerülhet sor.

A testi sértésre irányuló szándék alanyi és tárgyi elemeit vizsgálva megállapítható, hogy az I. r. vádlott ittas állapotban, indulatból, aznap már egyszer kinyilvánított rosszallása és II. r. vádlottal történt előzetes szóváltása után, élet oltására alkalmas szűrő eszközzel (11, 6 cm pengehosszúságú késsel) sértett 1 esetében 10 cm mélységű, letről felfelé irányuló, II. r. vádlott esetében 4 cm szúracsatornájú szűrva metszett sérülést okozott mindkét sértett esetében olyan anatómiai testtájon, mely bántalmazás alkalmas volt életveszélyes sérülés okozására. Mindezekből következik, hogy szándéka testi sértés okozására irányult, a két sértettet ért támadása az általa használt eszköz élet kioltására való alkalmassága és a támadott testtájék folytán tisztában kellett lennie azzal, hogy magatartása súlyos következményekkel is járhat. Életveszélyes sérülés, mint eredmény tekintetében

esetleges szándéka ekként bizonyított mindkét sértettnél, mivel azonban az eredmény elmaradt e minősített eset kísérlete róható terhére.

A büntetés kiszabása során a törvényszék túlnyomórészt teljes körűen feltárta és számba vette az I. r. terhelt javára és terhére értékelhető körülményeket, melyek közül azonban egyesek mellőzendők, illetve másokkal kiegészítendők.

Ekként az ítélet tábla a vádlott viszonylag idősebb korának enyhítő körülmény sorában történő felhívását mellőzte, mivel az I. r. vádlott a bűncselekmény elkövetésekor csak 55 éves volt.

Az I. r. vádlott tekintetében valóban enyhítőleg hat bűncselekmények kísérleti szakban maradása, azonban azoknak távoli volta mellett a kísérletek befejezettségét is figyelembe véve az a körülmény csak kisebb nyomattal veendő figyelembe.

elsőfokú bíróság helyesen vette figyelembe a súlyosító tényezőkhöz képest - ittas állapotban való elkövetést, illetve az, hogy rokona, hozzátartozója sérelmére követte el az egyik bűncselekményt - nyomattal tekintve jelentős enyhítő szempontokat is, helyesen hivatkozott arra, hogy az I. r. vádlott büntetlen előéletű, cselekménye kísérleti szakban maradt, I. r. vádlott jelenleg megromlott egészségi állapotban van, illetve hogy ő is súlyosan megsérült az események során.

Az alkalmazott büntetés tartamának meghatározásakor helyesen foglalt állást a törvényszék, amikor az egyébként a halmazat miatt két évtől tizenkét évig terjedő szabadságvesztéssel büntetni rendelt bűncselekményért a büntetési tétel alsó határát kissé meghaladó, de a 7 év középmértéknek még a felét sem elérő, 2 év 8 hónap tartamú, börtönben végrehajtandó szabadságvesztés büntetést alkalmazott. A büntetlen előéletű vádlott esetében az általa elkövetett cselekmény különösen jelentős társadalomra veszélyességére, az élet elleni cselekmények különösen családon belüli elszaporodottságára is figyelemmel az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetéssel látta megvalósíthatónak a büntetési célokat, ezért az annak enyhítésére irányuló fellebbezést sem találta megalapozottnak. Az alkalmazott joghátrány nemében és tartamában is helytálló, az arányos, szükséges és egyben elégséges joghátrány, amely eltúlzottan súlyosnak nem tekinthető, ezért a másodfokú bíróság lényeges enyhítésre - esetleg végrehajtásában felfüggeszthető tartamú szabadságvesztés alkalmazására - nem látott lehetőséget, jelentéktelen enyhítésre pedig a jogszabály nem ad lehetőséget.

Az ítélet járulékos rendelkezései törvényesek, e körben azért volt szükség korrekcióra, mert a törvényszék nem helyesen jelölte meg az egyes bűnfelek pontos tárolási helyét és a bűnfelek nyilvántartási megjelölését.

A jogi indokolás is csaknem teljeskörű, azt a középmérték pontos - 7 évben történő - meghatározásával és azzal kellett csupán kiegészíteni, hogy az I. r. vádlottnak sértett I és II r. vádlott életveszélyes sérülésének lehetőségével kapcsolatban esetlegesen volt a szándéka.

A fent írtaknak megfelelően az ítélet tábla a Tatabányai Törvényszék 2018. február 1. napján kihirdetett 17.B.325/2017/11. számú ítéletét a Be.371.§ (1) bekezdése alapján *helybenhagyta, pontosan megjelölve a lefoglalt bűnfelek kezelésének helyét.*

A másodfokú eljárásban felmerült költségről a Be. 381.§ (1) bekezdése, valamint a Be. 338.§ (1)-(2) bekezdései alkalmazásával döntött.

ör, 2018. április 11. napján

Szalai dr. Joánovits Krisztina
előadó bíró. Péntek László sk. a
tanács elnöke. Vajda Edit bíró

Tatabányai Törvényszék 2018. február 1. napján kihirdetett 17.B.325/2017/11. számú ítélete
helybenhagyás folytán 2018. április 11. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Dr. Péntek László
a tanács elnöke